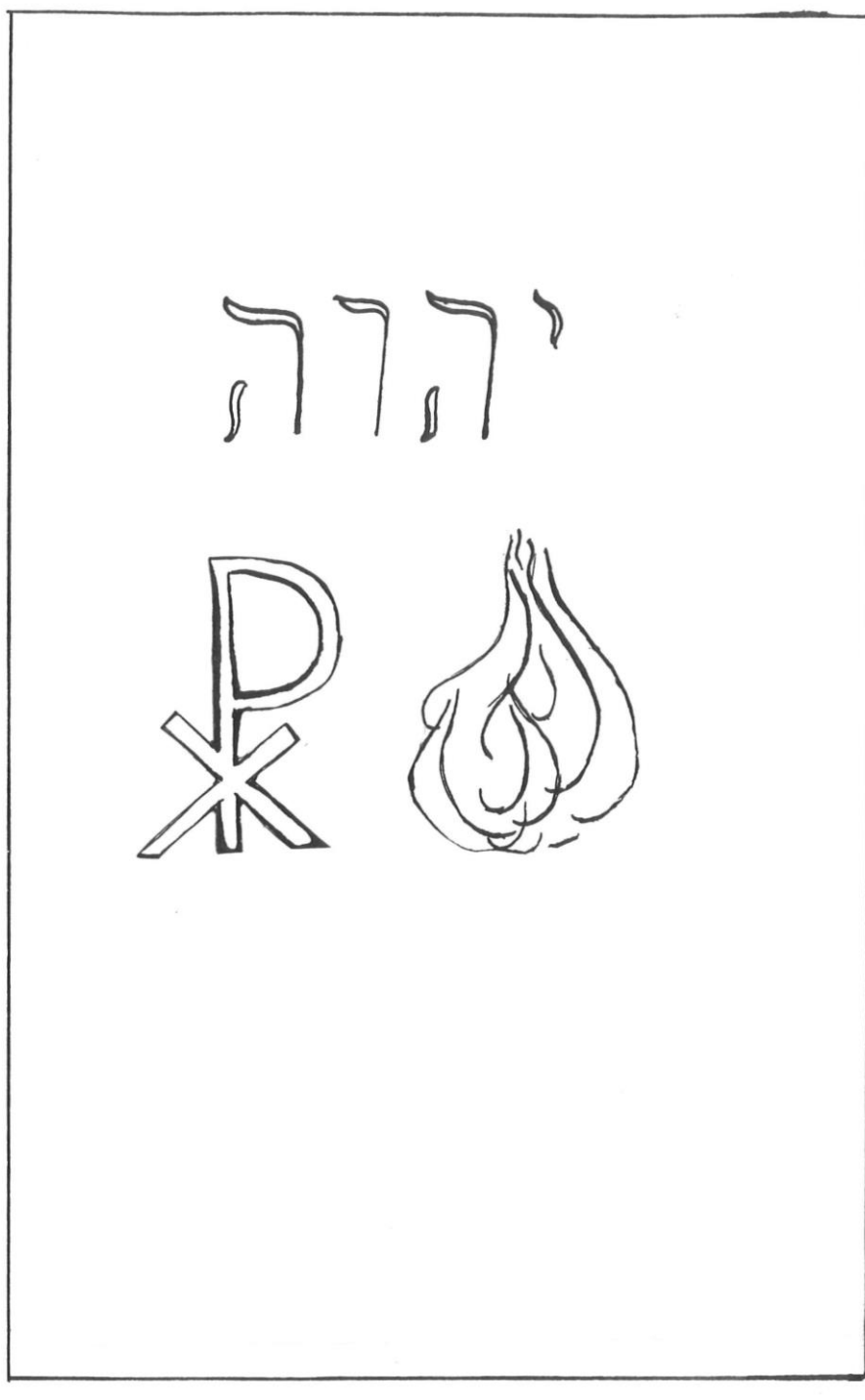

**Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo
a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu
a učiníme si u něho příbytek.**

**Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo
a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu
a učiníme si u něho příbytek.**

6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ CYKLU C

Evangelium (Jan 14,23-29)

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A (přece) slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‘Odcházím’ a ‘(zase) k vám přijdu.’ Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Slovo „příbytek“ připomíná příbytek První smlouvy (chrám), privilegované místo Božího přebývání. Postupem času se v židovské tradici objevila myšlenka, že tento kamenný chrám bude nahrazen chrámem živým, tvořeným samotným Božím lidem: „Uzavřu s nimi smlouvu pokoje; bude to věčná smlouva s nimi, dám jim ji a rozmnožím je a v jejich středu zřídím svou svatyni navěky. Můj příbytek bude nad nimi a já jim budu Bohem a oni budou mým lidem.“ (Ez 37,26-27) „Plesej a raduj se, sijónská dcero, neboť už přicházím a budu bydlet uprostřed tebe, je výrok Hospodinův.“ (Zach 2,14) Ve vtěleném Slově se setkalo nebe se zemí (Jan 1,51), Ježíšovo vzkříšené tělo je tím novým chrámem (2,20-21: „Tu řekli Židé: ‘Čtyřicet šest let byl tento chrám budován, a ty jej chceš postavit ve třech dnech?’ On však mluvil o chrámu svého těla.“). A v Kristu se každý věřící stává Božím chrámem, jeho svatostánkem.

Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já. Přímluvce bude „učit“ to, co uslyší od Syna, tak jako Syn učil a říkal to, co slyšel od Otce (Jan 14,10.24). U Jana učít znamená předávat pravdu s autoritou: koneckonců Přímluvce uvede do veškeré pravdy (Jan 16,13). Tak se naplní SZ příslibení: „Všichni budou vyučeni od Boha“ (Iz 54,13; Jer 31,33n).

Připomínat neznamena jen přivést na mysl vzpomínku na minulou událost, ale učinit tuto minulou událost živou a aktuální, výmluvnou (viz Dt 5,15 –

„Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku“). V našem úryvku je porozumění Ježíšovým slovům dílem Ducha: On aktualizuje Ježíšova slova, činí je živými a mocnými. Duch svatý je skutečně pomazáním (řecky „chrisma“), které učí a poučuje věřícího přímo (1 Jan 2,20.27 – „Ale pomazání, které jste vy od něho přijali, zůstává ve vás, takže nepotřebujete, aby vás někdo učil; jeho zasvěcení vás učí všemu, a je pravé a není to žádná lež; jak vás vyučil, tak zůstávejte v něm.“)

Slyšeli jste, že jsem vám řekl: 'Odcházím' a '(zase) k vám přijdu.' Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. „Otec je větší než já“ ne ve smyslu, že Syn je menším Bohem než Otec, ale ve smyslu, že Otec je tím, kdo posílá, kdo „je původcem“ Ježíšových slov a skutků. A tento Otec je i cílem Ježíšova života: tento Otec totiž Syna oslaví (Jan 17,5).

SHRNUTÍ

Jan odpovídá na otázku své obce, proč se Vzkříšený dává poznat jen učedníkům, a ne světu: Jeho přítomnost může člověk vnímat jen ve víře, tj. v lásce a v poslušnosti jeho slovu. Obrazem pro již přítomnou spásu zde pak není přivedení věřících domů do „nebeských příbytků“, ale přebývání Otce a Syna u věřících. Nejde zde tedy o „odchod“ a „příchod“, ale o spásu prožívanou zde a nyní v Duchu svatém.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Už se vám někdy stalo, že jste byli na nějaké návštěvě, kde to bylo skvělé, užili jste si to tam s ostatními dětmi, a najednou už byl večer a museli jste se rozloučit? To je nám pak smutno a nechce se nám... Ježíš se také musel rozloučit se svými učedníky a bylo to pro všechny těžké. Ježíš je ale těší a říká, že to všem přinese dobro – on sám se bude moci radovat se svým Otcem a učedníci zase dostanou dar Ducha svatého a díky němu budou moci všemu porozumět. Že to bude něco, jako když jim spadne páska s očí, kterou pořád nosili, a oni začnou vidět barvy a nové věci... Podobně i my můžeme věřit, že když něco ztrácíme, Bůh nám určitě zase chce dát něco důležitého a krásného!

Starší:

Je krásné, když je Ježíš s učedníky – ale je čas, aby odešel. Nemáme rádi loučení s někým, s kým je nám dobře... Nejraději bychom zůstali. Ježíš nás ale učí, že i loučení je nutné a může nám přinést mnoho dobrého. Je to, jako když se udělá prořez stromu, na kterém je zatím ještě spousta malých neplodných větviček – po prořezu pak najednou začne strom vyhánět plodné větve a nést ovoce. I my, když něco ztrácíme, si na to můžeme vzpomenout. V tu chvíli se cítíme opuštění, zranění a bez radosti. Ale když si vzpomeneme na Ježíše, může v nás začít růst naděje a možná i zvědavost, co dobrého z toho může ještě vzejít. Stačí být jen pozorný a Bohu na jeho nabídky odpovídat svým „ano“.

Zkusme si

Mladší / Starší

Ježíš dnes mluví jak o svém Otci, tak o přislíbeném Duchu svatém. V knihách bychom našli, že jejich společenství nazýváme Nejsvětější Trojice a že Otec, Syn i Duch se určitým způsobem zobrazují a označují.

- Dokážeš si vzpomenout na co nejvíc označení pro Otce, Syna a Ducha svatého? Poznáš obrazy, které se Nejsvětější Trojice týkají? Jakými symboly jsou Otec, Syn a Duch svatý označeni? Doma nebo ve skupině náboženství můžete soutěžit, kdo z vás zná symbolů a jmen nejvíce. Ale pozor! Úkol si můžete ztížit tím, že budete muset zjistit, proč byl zvolen právě ten který konkrétní symbol!
- Společně si také můžete zahrát na principu oblíbené hry „Země, město...“. Vedoucí hry zvolí událost z evangelií (pro pokročilejší ale též ze Starého zákona) a hráči mají dopsat následující položky:
 - Kdy se událost stala (stačí odvozeně od nějaké jiné události)?
 - Kde se událost stala?
 - Co se při ní odehrálo (stručně)?
 - Kdo při události byl?

Za každou správnou položku si hráč přičítá body. Lze hrát i negativní variantu, kdy vedoucí záměrně poskytuje mylné informace a hráči je mají odhalit.

6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

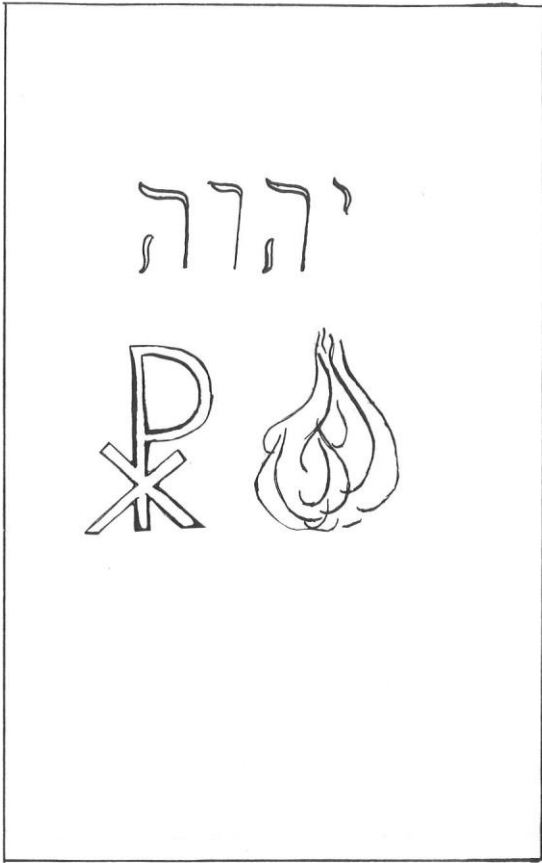
6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

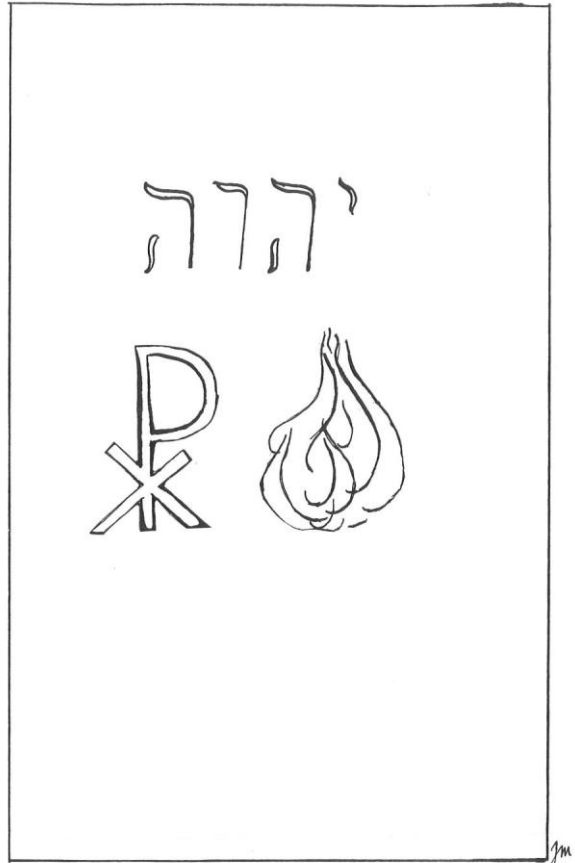
6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

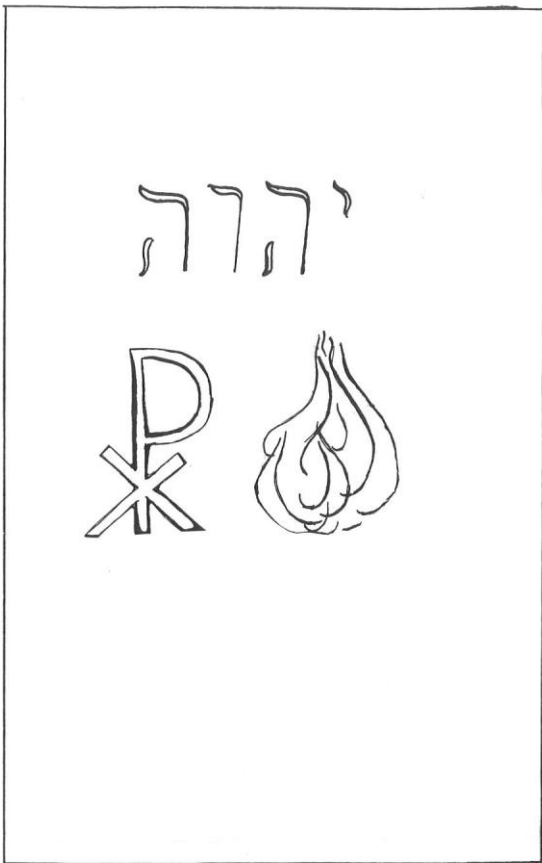
6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

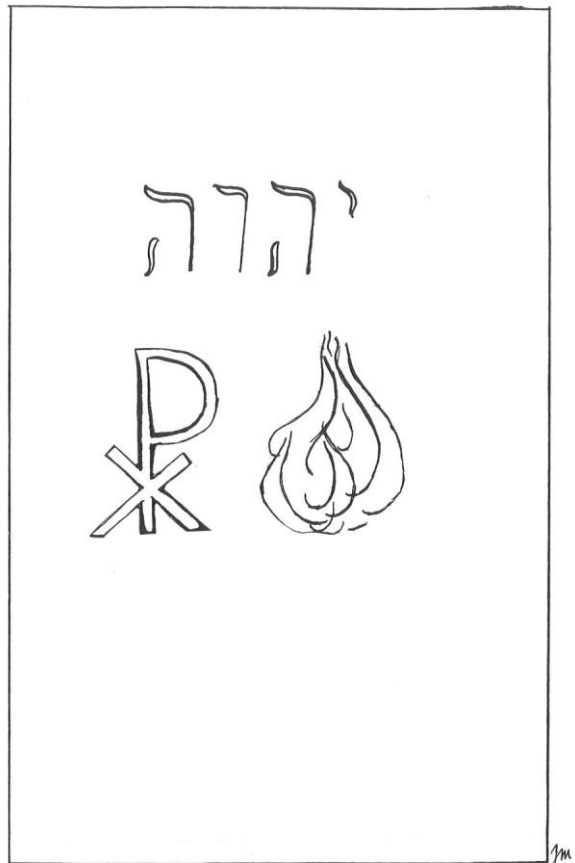
6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29

6. neděle velikonoční cyklu C
Jan 14,23-29